



## Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 10 augusti 2017\*

”Begäran om förhandsavgörande – Förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande – Polissamarbete och straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Förfarande för överlämnande mellan medlemsstaterna – Villkor för verkställighet – Fakultativa skäl för att vägra verkställighet – Artikel 4a.1, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299/RIF – Arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa ett fängelsestraff – Begreppet ’förhandling [som ledde till beslutet]’ – Rättsligt förfarande varigenom tidigare utdömda straff ändrats – Dom som fastställer en kumulativ påföljd – Avgörande som meddelats i den berörda personens frånvaro – Den dömde var inte personligen närvarande vid förhandlingen som ledde till den ursprungliga fällande domen, vare sig i första instans eller efter överklagande – Personen har försvarats av ett ombud vid överklagandet – Arresteringsordern innehåller inga uppgifter i detta avseende – Konsekvenser för den verkställande rättsliga myndigheten”

I mål C-271/17 PPU,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank Amsterdam (domstol i första instans, Amsterdam, Nederländerna) genom beslut av den 18 maj 2017, som inkom till domstolen samma dag, i ett mål angående verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats mot

**Ślawomir Andrzej Zdziaszek,**

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. L. da Cruz Vilaça, samt domarna M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 juli 2017,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Ślawomir Andrzej Zdziaszek, genom M. Bouwman och B.J. Polman, advokaten,
- Openbaar Ministerie, genom K. van der Schaft och U.E.A. Weitzel, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M. Noort och M. Bulterman, båda i egenskap av ombud,

\* Rättegångsspråk: nederländska.

- Irlands regering, genom J. Quaney, i egenskap av ombud, biträdd av C. Noctor, BL,
  - Polens regering, genom B. Majczyna, M. Nowak och K. Majcher, samtliga i egenskap av ombud,
  - Europeiska kommissionen, genom R. Troosters och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 26 juli 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,  
följande

### Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 4a.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584).
- 2 Begäran har framställts i samband med verkställighet i Nederländerna av en europeisk arresteringsorder som utfärdats av Sąd Okręgowy w Gdańsku (Regiondomstolen i Gdańsk, Polen) mot Sławomir Andrzej Zdziasek för verkställighet av ett fängelsestraff i Polen.

### *Tillämpliga bestämmelser*

#### *Internationell rätt*

#### *Europakonventionen*

- 3 I artikel 6, med rubriken "Rätt till en rättvis rättegång", i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), föreskrivs följande:
  - "1. Var och en skall, vid prövningen av hans civila rättigheter och skyldigheter eller av en anklagelse mot honom för brott, vara berättigad till en rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol, som upprättats enligt lag. Domen skall avkunnas offentligt, men pressen och allmänheten får utestängas från förhandlingen eller en del därav av hänsyn till den allmänna moralen, den allmänna ordningen eller den nationella säkerheten i ett demokratiskt samhälle, eller då minderårigas intressen eller skyddet för parternas privatliv så kräver eller, i den mån domstolen finner det strängt nödvändigt, under särskilda omständigheter när offentlighet skulle skada rättvisans intresse.
  2. Var och en som blivit anklagad för brott skall betraktas som oskyldig till dess hans skuld lagligen fastställts.
  3. Var och en som blivit anklagad för brott har följande minimirättigheter
    - a) att utan dröjsmål, på ett språk som han förstår och i detalj, underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom,
    - b) att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar,

- c) att försvara sig personligen eller genom rättegångsbiträde som han själv utsett eller att, när han saknar tillräckliga medel för att betala ett rättegångsbiträde, erhålla ett sådant utan kostnad, om rättvisans intresse så fordrar,
- d) att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot honom samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom,
- e) att utan kostnad bistås av tolk, om han inte förstår eller talar det språk som begagnas i domstolen.”

### *Unionsrätt*

#### *Stadgan*

- 4 Artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) ingår i dess avdelning VI, med rubriken ”Rättsskipning”.

- 5 I artikel 47, med rubriken ”Rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol”, i stadgan föreskrivs följande:

”Var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i denna artikel.

Var och en har rätt att inom skälig tid få sin sak prövad i en rättsvis och offentlig rättegång och inför en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag. Var och en ska ha möjlighet att erhålla rådgivning, låta sig försvaras och företrädas.

...”

- 6 I förklaringarna till stadgan om de grundläggande rättigheterna (EUT C 303, 2007, s. 17, nedan kallade förklaringarna till stadgan) preciseras att artikel 47 andra stycket i stadgan motsvarar artikel 6.1 i Europakonventionen.

- 7 I förklaringarna till stadgan anges med avseende på nyssnämnda artikel 47 i stadgan att ”[i] unionsrätten tillämpas rätten till domstolsprövning inte enbart vid överklaganden som avser rättigheter och skyldigheter av civilrättslig typ. Det är en av följderna av att unionen är en rättsgemenskap, vilket domstolen har slagit fast i [dom av den 23 april 1986, Les Verts/Europaparlamentet (294/83, EU:C:1986:166)]. Med undantag för sitt tillämpningsområde tillämpas de garantier som erbjuds enligt Europakonventionen dock på likartat sätt i unionen”.

- 8 I artikel 48, med rubriken ”Presumtion för oskuld och rätten till försvar”, i stadgan anges följande:

”1. Var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse ska betraktas som oskyldig till dess att hans eller hennes skuld lagligen fastställts.

2. Var och en som har blivit anklagad för en lagöverträdelse ska garanteras respekt för rätten till försvar.”

- 9 I detta avseende preciseras i förklaringarna till stadgan följande:

”Artikel 48 motsvarar artikel 6.2 och 6.3 i Europakonventionen ...

...

Enligt artikel 52.3 har denna rättighet samma innebörd och räckvidd som den som garanteras i Europakonventionen.”

10 I artikel 51, med rubriken ”Tillämpningsområde”, i stadgan föreskrivs följande i punkt 1:

”Bestämmelserna i denna stadga riktar sig, med beaktande av subsidiaritetsprincipen, till unionens institutioner, organ och byråer samt till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten ...”

11 I artikel 52, med rubriken ”Rättigheternas och principernas räckvidd och tolkning”, i stadgan anges följande:

”1. Varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i denna stadga ska vara föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter. Begränsningar får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast göras om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter.

...

3. I den mån som denna stadga omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av [Europakonventionen] ska de ha samma innebörd och räckvidd som i konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd.

...

7. De förklaringar som utarbetats för att ge vägledning vid tolkningen av denna stadga ska vederbörligen beaktas av unionens och medlemsstaternas domstolar.”

*Rambeslut 2002/584 och 2009/299*

12 Skäl 5, 6, 8, 10 och 12 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”(5) ... De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring ...

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ’hörnsten’ i det rättsliga samarbetet.

...

(8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.

...

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i [EU, nu artikel 2 FEU i ändrad lydelse], vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 [EU, nu artikel 7.2 FEU i ändrad lydelse], och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

...

- (12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 [EU] och återspeglas i [stadgan], särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

...”

- 13 I artikel 1, med rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, i rambeslut 2002/584 föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [EU].”

- 14 I artiklarna 3, 4 och 4a i nämnda rambeslut anges obligatoriska och fakultativa skäl för att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder.

- 15 I rambeslut 2009/299 förtydligas enligt vilka skäl den verkställande rättsliga myndigheten i en medlemsstat kan vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder när den berörda personen inte var närvarande vid förhandlingen. I skäl 1, 2, 4, 6–8, 14 och 15 anges följande:

”(1) Den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingen ingår i rätten till en rättvis rättegång i artikel 6 i [Europakonventionen], enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas tolkning. [Nyssnämnda] domstol har också förklarat att den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingarna inte är absolut och att den tilltalade under vissa förhållanden av egen fri vilja, uttryckligen eller underförstått men otvetydigt, kan avsäga sig rätten att vara närvarande.

(2) De olika rambesluten om genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av lagakraftvunna rättsliga avgöranden behandlar inte konsekvent frågan om avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Skiljaktigheterna kan försvåra juristernas arbete och utgöra ett hinder för rättsligt samarbete.

...

(4) Det är därför nödvändigt att ge klara och allmängiltiga skäl för när man kan vägra att erkänna avgöranden på grundval av att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Detta rambeslut syftar till att närmare fastställa de allmängiltiga skäl som ger den verkställande myndigheten möjlighet att verkställa beslutet trots att personen inte varit närvarande vid förhandlingen, samtidigt som personens rätt till försvar fullt ut respekteras. Detta rambeslut är inte avsett att föreskriva formerna och metoderna, inklusive de processuella kraven, för att uppnå de i rambeslutet angivna resultaten, vilket faller under medlemsstaternas nationella lagstiftning.

...

- (6) I bestämmelserna i detta rambeslut om ändring av andra rambeslut fastställs villkor för det fall då erkännande och verkställighet av ett avgörande, när den berörda personen inte varit personligen närvarande vid förhandlingen, inte bör vägras. Dessa villkor är alternativa: när ett av villkoren är uppfyllt försäkras den utfärdande myndigheten genom att fylla i den relevanta delen i den europeiska arresteringsordern eller det relevanta intyget i de andra rambesluten, att kraven är uppfyllda eller kommer att uppfyllas, vilket bör vara tillräckligt för verkställandet av det rättsliga avgörandet på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.
- (7) Erkännande och verkställighet av ett rättsligt avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, bör inte kunna vägras om han eller hon antingen personligen kallats och därigenom underrättats om tid och plats för förhandlingen som ledde till det rättsliga avgörandet, eller om han eller hon på annat sätt faktiskt officiellt underrättats om tid och plats för förhandlingen på ett sådant sätt att det otvetydigt kan slås fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen. I detta sammanhang förutsätts det att personen underrättats 'i god tid', vilket innebär i tillräckligt god tid för att han eller hon personligen ska kunna närvara vid förhandlingen och effektivt utnyttja sina rättigheter till försvar.
- (8) En tilltalad persons rätt till en rättvis rättegång garanteras av [Europakonventionen], enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas tolkning. I denna rättighet ingår rätten för den berörda personen att personligen närvara vid förhandlingen. För att kunna utnyttja denna rätt måste den berörda personen ha kännedom om den planerade förhandlingen. Enligt detta rambeslut bör personens kännedom om förhandlingen säkerställas av varje medlemsstat i enlighet med dess nationella lagstiftning, varvid ska gälla att kraven enligt ovan nämnda konvention måste uppfyllas. I enlighet med rättspraxis i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna skulle man, när man överväger huruvida det sätt på vilket informationen tillhandahålls är tillräckligt för att säkerställa en persons kännedom om förhandlingen och när så är lämpligt, kunna ägna särskild uppmärksamhet åt den berörda personens ansträngningar att ta emot den information som riktas till honom eller henne.

...

- (14) Detta rambeslut begränsas till att närmare fastställa skäl för att vägra erkännande i rättsakter som rör genomförande av principen om ömsesidigt erkännande. Därför har bestämmelser som exempelvis sådana som avser rätt till förnyad prövning ett tillämpningsområde som begränsas till de fastställda skälen för vägran. De är inte avsedda att harmonisera nationell lagstiftning. Detta rambeslut påverkar inte Europeiska unionens framtida rättsakter avsedda att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning på det straffrättsliga området.
- (15) Skälen för icke-erkännande är valfria. Medlemsstaternas utrymme för egen bedömning när det gäller införlivandet av dessa skäl i nationell lagstiftning styrs emellertid i synnerhet av rätten till en rättvis rättegång, samtidigt som hänsyn tas till detta rambesluts övergripande mål att stärka enskilda personers processuella rättigheter och att underlätta det straffrättsliga samarbetet. ..."

<sup>16</sup> I artikel 1, med rubriken "Syfte och tillämpningsområde", i rambeslut 2009/299 föreskrivs följande:

"1. Syftet med detta rambeslut är att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden och att samtidigt underlätta det straffrättsliga samarbetet, och särskilt att förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna.

2. Detta rambeslut ska inte påverka skyldigheten att iaktta grundläggande rättigheter och grundläggande rättsprinciper enligt artikel 6 i fördraget, bland annat rätten till försvar för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå oförändrade.

3. I detta rambeslut fastställs gemensamma regler för erkännande och/eller verkställande av rättsliga avgöranden i en medlemsstat (den verkställande medlemsstaten) utfärdade av en annan medlemsstat (den utfärdande medlemsstaten) efter förfaranden där den berörda personen inte var personligen närvarande ...”

- 17 Artikel 4a i rambeslut 2002/584 infördes genom artikel 2 i rambeslut 2009/299, och har rubriken ”Beslut när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen”. Punkt 1 i nämnda artikel har följande lydelse:

”Den verkställande rättsliga myndigheten får även vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning

a) i god tid

i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

ii) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

d) inte personligen delgavs beslutet men

i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern.”

18 Artikel 8.1 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

- a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
- b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
- c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.
- d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
- e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
- f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskalan för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
- g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.”

19 I artikel 15, med rubriken ”Beslut om överlämnande”, i rambeslutet föreskrivs följande:

”1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.”

20 Artikel 17 i nämnda rambeslut har följande lydelse:

”1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.

2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.

3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.



4. Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 eller 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.

...”

21 Led d i formuläret för europeisk arresteringsorder, som bilagts rambeslut 2002/584, är utformad enligt följande:

\*d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:

1.  Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

2.  Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

3. Om ni kryssade i rutan vid punkt 2, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

3.3 personen delgavs personligen beslutet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

personen begärde inte förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER

3.4 Personen personligen inte delgivits beslutet men

— personligen och utan dröjsmål kommer att delges detta beslut efter överlämnandet, och

— vid delgivandet uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

— kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. ... dagar.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

.....

### Nederländsk rätt

22 Rambeslutet införlivades med nederländsk rätt genom Overleveringswet (lag om överlämnande), av den 29 april 2004 (Stb. 2004, nr 195, nedan kallad OLW).

23 Artikel 12 OLW har följande lydelse

”Överlämnande får inte ske om den europeiska arresteringsordern är avsedd att verkställa ett avgörande varvid den tilltalade inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet, såvida det inte anges i den europeiska arresteringsordern, i enlighet med den utfärdande statens processrätt, att

- a) den tilltalade i god tid kallades personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt officiellt och faktiskt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att det otvetydigt är styrkt att vederbörande hade kännedom om den planerade förhandlingen och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om vederbörande inte närvarade vid förhandlingen, eller
- b) den tilltalade underrättats om förhandlingen och hade gett en advokat denne själv valt eller som utsetts av staten i uppdrag att försvara vederbörande, och denna advokat hade försvarat den tilltalade vid förhandlingen, eller
- c) den tilltalade, efter att ha delgetts beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande, varvid den tilltalade har rätt att delta och som innebär att sakfrågan i målet kan omprövas med beaktande av ny bevisning, och som kan leda till att det ursprungliga beslutet ändras,
  1. uttryckligen uppgett att vederbörande inte bestred beslutet, eller
  2. inte begärt förnyad prövning eller överklagat inom den föreskrivna fristen, eller
- d) den tilltalade inte har delgetts beslutet personligen, men
  1. utan dröjsmål kommer att personligen delges beslutet efter överlämnandet och uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande, vid vilket den tilltalade har rätt att delta och som innebär att sakfrågan i målet kan omprövas med beaktande av ny bevisning, och som kan leda till att det ursprungliga beslutet ändras,
  2. kommer att underrättas om fristen för att begära omprövning eller överklaga, i enlighet med vad som framgår av den aktuella europeiska arresteringsordern.”

24 Led D i bilaga 2 i OLW, med rubriken ”Formulär för europeisk arresteringsorder ...”, motsvarar led d i bilagan till rambeslut 2002/584.

### ***Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna***

- 25 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att officier van justitie bij de Rechtbank (allmän åklagare), den 17 januari 2017, ansökte vid den hänskjutande domstolen, Rechtbank Amsterdam (domstol i första instans, Amsterdam) om verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats den 12 juni 2014 av Sąd Okręgowy w Gdańsku (Regiondomstolen i Gdańsk, Polen) (nedan kallad den aktuella europeiska arresteringsordern).
- 26 Arresteringsordern syftar till att Sławomir Andrzej Zdziasek, en polsk medborgare med hemvist i Nederländerna, ska gripas och överlämnas till Polen för verkställighet av två fängelsestraff.
- 27 Härvidlag hänvisar den europeiska arresteringsordern till en dom som fastställer en kumulativ påföljd, som meddelades av Sąd Rejonowy w Wejherowie (Regiondomstolen i Wejherowo, Polen) den 25 mars 2014. Det avgörandet avser fem gärningar, numrerade från 1 till 5, vilka utgjorde lika många brott enligt polsk rätt som Sławomir Andrzej Zdziasek påstods ha begått

- 28 Genom avgörandet av den 25 mars 2014 beslutade Sąd Rejonowy w Wejherowie (Distriktsdomstolen i Wejherowo, Polen) att ex officio:
- sammanlägga dels det fängelsestraff Sławomir Andrzej Zdziasek dömts till avseende gärning 1 genom Sąd Rejonowy w Wejherowies (Distriktsdomstolen i Wejherowo) lagakraftvunna dom av den 21 april 2005, dels det fängelsestraff samma person dömts till avseende gärning 2 genom Sąd Rejonowy w Gdynis (Distriktsdomstolen i Gdynia, Polen) lagakraftvunna dom av den 16 juni 2006, till ett enda fängelsestraff på ett år och sex månader, och
  - omvandla ett fängelsestraff på fyra år som Sławomir Andrzej Zdziasek dömts till avseende gärningarna 3–5 genom Sąd Rejonowy w Wejherowies (Distriktsdomstolen i Wejherowo) lagakraftvunna dom av den 10 april 2012 till ett fängelsestraff på tre år och sex månader, på grund av att en lagändring till den berörda personens fördel krävde det.
- 29 Angående fängelsestraffet avseende gärningarna 1 och 2 antog den hänskjutande domstolen ett beslut av den 11 april 2017 med följande innehåll:
- begäran om överlämnande av Sławomir Andrzej Zdziasek avslogs, såvitt fängelsestraffet avsåg gärning 1, då denna gärning, såsom den beskrivits i den aktuella europeiska arresteringsordern, inte är straffbar enligt nederländsk rätt, och
  - verkställigheten av den europeiska arresteringsordern vilandeförklarades såvitt fängelsestraffet avsåg gärning 2, för att inhämta kompletterande uppgifter från den utfärdande rättsliga myndigheten.
- 30 Förevarande begäran om förhandsavgörande avser endast det fängelsestraff som utdömts för de brott som utgörs av gärningarna 3–5.
- 31 Det framgår av led d i den aktuella europeiska arresteringsordern att Sławomir Andrzej Zdziasek inte var personligen närvarande vid förhandlingen som ledde till det rättsliga avgörande varigenom det fängelsestraff han ska avtjäna slutgiltigt fastställdes.
- 32 Under led d har den utfärdande rättsliga myndigheten endast kryssat för punkt 3.2, som har följande lydelse:
- ”personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen”.
- 33 Under led d har den utfärdande myndigheten fyllt i punkt 4, som syftar till att nämnda myndighet ska förtydliga skälen till varför den anser att villkoret i punkt 3.2 är uppfyllt. Härvidlag har den utfärdande rättsliga myndigheten uppgett följande:
- ”[Sławomir Andrzej Zdziasek] underrättades vederbörligen och i enlighet med bestämmelserna i den polska straffprocesslagen om förhandlingen. Underrättelsen sändes till den adress den dömda personen uppgett under den inledande delen av förfarandet. Han informerades om följderna av att inte upplysa rättsliga myndigheter om ändringar beträffande hemvist- eller uppehållsadressen. Under förfarandet erhöll [Sławomir Andrzej Zdziasek] juridiskt bistånd från ett ombud, som var närvarande såväl vid förhandlingen som då domen meddelades”.
- 34 Det framgår av de kompletterande uppgifter som den utfärdande rättsliga myndigheten har lämnat att:
- punkt 3.2 och de förtydliganden som anges i punkt 4 avser det förfarande som resulterade i domen om fastställande av en kumulativ påföljd av den 25 mars 2014, och inte de tre underliggande domarna,

- enligt polsk rätt, avseende sådana förfaranden som det som ledde till avgörandet av den 25 mars 2014,
    - a) är ”saken i målet som omfattas av förevarande förfarande” utredd,
    - b) ”de påföljder som utdömts genom ett rättsligt bindande avgörande” ligger till grund för en dom med fastställande av en kumulativ påföljd,
    - c) en dom med fastställande av en kumulativ påföljd avser endast ”frågor om sammanläggning av dessa påföljder till en total påföljd (eller flera totala påföljder) samt fråga om avräkning av vissa avtjänade perioder från den kumulativa påföljden”, och
    - d) en sådan dom är ”i sig fördelaktig för den dömda personen” då den ”sammanlägger enskilda straff till en total påföljd, vilket i praktiken leder till att det straff som ska avtjänas avsevärt förkortas”,
  - Sławomir Andrzej Zdziasek hade kallats till en första förhandling den 28 januari 2014, på den adress han hade uppgett. Vederbörande hämtade inte ut kallelsen och närvarade inte vid förhandlingen. Sąd Rejonowy w Wejherowie (Distriktsdomstolen i Wejherowo) utsåg ex officio en advokat med uppgift att företräda Sławomir Andrzej Zdziasek och vilandeförklarade målet i övrigt. Sławomir Andrzej Zdziasek kallades på samma sätt till en andra förhandling den 25 mars 2014, vid vilken han inte närvarade. Den advokat som utsetts ex officio deltog vid förhandlingen varvid domen om fastställande av en kumulativ påföljd meddelades.
- 35 På grundval av de uppgifter som den utfärdande myndigheten lämnat anser den hänskjutande domstolen att den omständighet som anges i artikel 4a.1 b i rambeslut 2002/584, som motsvarar den situation som avses i led d punkt 3.2 i formuläret för europeisk arresteringsorder, som bilagts nämnda rambeslut, inte är för handen i förevarande fall, då det inte framgår av dessa uppgifter huruvida den eftersökta personen ”[hade] vetskap om den planerade förhandlingen” eller ”hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara [honom] vid förhandlingen”.
- 36 Den hänskjutande domstolen (domstol i första instans, Amsterdam) söker först och främst klarhet i huruvida artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 omfattar ett sådant avgörande som domen med fastställande av en kumulativ påföljd av den 25 mars 2014 – som till den berörda personens fördel ändrar ett fängelsestraff som denne tidigare har dömts till genom en lagakraftvunnen dom genom att omvandla enskilda fängelsestraff som den berörde tidigare har dömts till genom en lagakraftvunnen dom till ett enda fängelsestraff, men frågan huruvida den berörda personen har begått brotten eller ej inte längre är föremål för prövning inom ramen för det avgörandet.
- 37 Om så är fallet har den hänskjutande domstolen rätt att vägra verkställighet av den aktuella europeiska arresteringsordern, med anledning av att det villkor som uppställs i artikel 4a.1 b i rambeslutet inte är uppfyllt.
- 38 Den hänskjutande domstolen anser emellertid att den uppkomna frågan ska besvaras nekande, främst med hänsyn till lydelsen av artikel 4a.1 c och d i nämnda rambeslut, då uttrycket ”få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial” förekommer i båda dessa bestämmelser.
- 39 Enligt den hänskjutande domstolen framgår det av nämnda uttryck att det åsyftar det förfarande varigenom en brottmålsdomstol har avgjort själva sakfrågan i målet, genom att pröva den berörda personens skuld med avseende på det brott denne anklagas för och genom att utdöma en påföljd för det begångna brottet. Så är däremot inte fallet med en dom med fastställande av en kumulativ påföljd, såsom den som Sąd Rejonowy w Wejherowie (Distriktsdomstolen i Wejherowo) meddelade den 25 mars 2014, eftersom den berörda personens skuld inte prövas inom ramen för ett sådant förfarande.

- 40 Den hänskjutande domstolen har emellertid påpekat att den polska utfärdande rättsliga myndigheten däremot tycks vara av uppfattningen att ett sådant avgörande visst omfattas av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, då denna myndighet under led d i den aktuella europeiska arresteringsordern endast har lämnat uppgifter angående det förfarandet som ledde till domen om fastställande av en kumulativ påföljd, och har utelämnat de förfaranden som avsåg fastställandet av den berörda personens skuld, vilka låg till grund för nyssnämnda dom.
- 41 För det fall att denna första fråga ska besvaras nekande anser den hänskjutande domstolen att den då måste undersöka huruvida den berörda personen var personligen närvarande vid det förfarande som ledde till det underliggande fastställandet av dennes skuld, som låg till grund för domen om fastställande av en kumulativ påföljd, och, om så inte var fallet, huruvida någon av de omständigheter som avses i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 är för handen.
- 42 Angående de underliggande avgörandena har de polska rättsliga myndigheterna, på anmodan av den nederländska åklagarmyndigheten, i förevarande fall lämnat kompletterande uppgifter av vilka det framgår att Sławomir Andrzej Zdziaszek inte närvarade personligen vid någon av de förhandlingar där sakfrågan i målet prövades, vare sig i första instans eller efter överklagande.
- 43 Beträffande frågan huruvida någon av de omständigheter som anges i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 är för handen, har den hänskjutande domstolen konstaterat att den utfärdande rättsliga myndigheten inte fyllt i led d punkt 2 i formuläret för europeisk arresteringsorder och inte heller uppgett vilken kategori under led d punkt 3 i formuläret som är tillämplig.
- 44 Således uppkommer frågan huruvida den hänskjutande domstolen, under dessa förhållanden, med anledning av ovanstående, kan vägra att verkställa den aktuella europeiska arresteringsordern.
- 45 Nämnda domstol anser att det föreligger sådana omständigheter som gör det möjligt att besvara den frågan jakande.
- 46 Det skulle nämligen kunna anses följa av uttrycket ”såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges” i artikel 4a.1 första meningen i rambeslut 2002/584, att uppgifter angående huruvida någon av de omständigheter som avses i punkterna a–d i den bestämmelsen föreligger i princip ska anges under led d i formuläret för den europeiska arresteringsordern, eller åtminstone i enlighet med formuleringarna för de kategorier som anges där.
- 47 En sådan tolkning skulle även sammanfalla med rambeslutets syften, som för det första består i att säkerställa att det slutgiltiga beslutet om huruvida en europeisk arresteringsorder ska verkställas antas inom den föreskrivna fristen – med följderna att det vore av vikt att minimera antalet fall som kräver att ytterligare uppgifter måste inhämtas –, för det andra, att ge klara och enhetliga skäl till att vägra verkställighet, och för det tredje, att ge den verkställande rättsliga myndigheten en möjlighet att på ett enkelt och öppet sätt förvissa sig om att den berörda personens rätt till försvar faktiskt har iakttagits.
- 48 Den hänskjutande domstolen har likväl påtalat att det även föreligger omständigheter som stödjer en motsatt tolkning. De utfärdande rättsliga myndigheterna tycks i allmänhet vara av uppfattningen att det inte är absolut nödvändigt att använda kategorierna som anges i punkt 3 under led d i formuläret för europeisk arresteringsorder.
- 49 Ett jakande svar på denna fråga skulle kunna leda till ännu fler fall där verkställighet vägras, och därmed till färre överlämnanden, vilket strider mot principen om ömsesidigt erkännande.
- 50 För det fall att de två inledande frågorna ska besvaras nekande anser den hänskjutande domstolen att den även måste förvissa sig om att någon av de omständigheter som avses i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 är tillämplig med avseende på det underliggande fastställandet av skuldfrågan som domen med fastställande av en kumulativ påföljd baseras på.

- 51 Härvid framgår det av den utfärdande rättsliga myndighetens kompletterande uppgifter att ett förfarande i första instans, som resulterade i en fällande dom mot Sławomir Andrzej Zdźiaszek av den 10 april 2012, samt ett överklagande som inte ledde till att den fällande domen ändrades, har ägt rum i Polen.
- 52 Angående förfarandet i första instans har den utfärdande rättsliga myndigheten lämnat följande upplysningar:
- 27 förhandlingar hölls i första instans,
  - den eftersökta personen närvarade inte personligen vid någon av dessa förhandlingar,
  - inledningsvis företrädde den eftersökta personen successivt av två ombud som utsetts ex officio, därefter närvarade ett ombud som utsetts av den eftersökta personen vid de återstående förhandlingarna, och
  - den eftersökta personen och det ombud denne utsett närvarade inte personligen vid förhandlingen då den fällande domen meddelades, men de informerades om innehållet i domen varigenom sakfrågan prövades eftersom de lämnade in en begäran om att få ett ”rättsligt intyg” angående denna dom.
- 53 Den hänskjutande domstolen anser att ovanstående uppgifter inte kan leda till slutsatsen att Sławomir Andrzej Zdźiaszek, under den del av förfarandet då vederbörande hade ett ombud som utsetts ex officio, hade ”vetskap om den planerade förhandlingen” i den mening som avses i artikel 4a.1 b i rambeslut 2002/584.
- 54 Det förhåller sig emellertid annorlunda med den del av förfarandet då det ombud som Sławomir Andrzej Zdźiaszek utsett närvarade personligen. Att det ombudet var närvarande leder den hänskjutande domstolen till slutsatsen att under den delen av förfarandet hade han faktiskt ”vetskap om den planerade förhandlingen” och att han hade ”utsett” nämnda ombud ”att försvara [honom] vid förhandlingen” i den mening som avses i den bestämmelsen.
- 55 Det framgår emellertid inte av upplysningarna från den utfärdande rättsliga myndigheten att Sławomir Andrzej Zdźiaszek ”faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen”, utan endast att detta ombud närvarade vid förhandlingarna avseende förfarandet i första instans. Det förtydligas inte heller vid vilka av de 27 förhandlingarna i första instans det ombud som Sławomir Andrzej Zdźiaszek utsett närvarade, och inte heller vad som var föremålet för dessa förhandlingar. Enbart med stöd av dessa uppgifter kan den hänskjutande domstolen följaktligen inte sluta sig till att det utsedda ombudet var närvarande vid förhandlingarna och faktiskt försvarade den berörda personen.
- 56 Den hänskjutande domstolen anser således att Sławomir Andrzej Zdźiaszek inte var personligen närvarande vid förhandlingen som ledde till avgörandet i första instans och att ingen av de omständigheter som anges i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 var för handen vid det förfarandet.
- 57 Angående överklagandeförfarandet har den utfärdande rättsliga myndigheten lämnat följande upplysningar:
- den eftersökta personen närvarade inte vid förhandlingen för överklagandet,
  - den eftersökta personen hade vederbörligen kallats till den förhandlingen, och
  - den eftersökta personens ombud närvarade vid förhandlingen för överklagandet.

- 58 Med stöd av de kompletterande uppgifter den utfärdande rättsliga myndigheten lämnat om att Sławomir Andrzej Zdziasek och hans ombud hade informerats om innehållet i domen av den 10 april 2012 drog den hänskjutande domstolen slutsatsen att den eftersökta personen hade ”vetskap om den planerade förhandlingen” för överklagandet och hade ”gett i uppdrag ... att försvara [honom] vid förhandlingen”. Eftersom endast en förhandling ägt rum i andra instans har den hänskjutande domstolen, bland annat på grundval av samma uppgifter om att nyssnämnda ombud närvarade vid förhandlingen för överklagandet, slutit sig till att Sławomir Andrzej Zdziasek ”faktiskt försvarades av ombudet” vid den förhandlingen.
- 59 Med hänsyn härtill skiljer sig situationen åt beroende på om fokus ska läggas på förfarandet i första instans eller förfarandet för överklagandet, under förutsättning att sakfrågan i målet då prövades.
- 60 Innan den hänskjutande domstolen anmodar den utfärdande rättsliga myndigheten att inkomma med förtydliganden i detta avseende, söker den klarhet i frågan huruvida överklagandeförfarandet omfattas av artikel 4a.1 i rambeslutet 2002/584.
- 61 Nämnda domstol anser att det föreligger flera faktorer som talar för att den frågan ska besvaras jakande.
- 62 I detta avseende grundar den hänskjutande domstolen sin uppfattning på lydelsen av artikel 4a.1 i rambeslutet, som inte begränsar räckvidden av denna bestämmelse till att endast avse förfarandet i första instans, då punkterna c och d däri uttryckligen hänvisar till såväl en ”förnyad prövning” som ”överklagande”. Enligt polsk rätt innefattar ett överklagande en ny prövning av sakfrågan i målet.
- 63 En sådan tolkning av artikel 4a.1 i rambeslutet styrks dessutom av det ändamål som eftersträvas genom bestämmelsen, då den enligt vad domstolen funnit i punkt 43 i domen av den 26 februari 2013 Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), och i punkt 37 i domen av den 24 maj 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), syftar till att göra det möjligt för den verkställande rättsliga myndigheten att tillåta ett överlämnande trots att den eftersökta personen uteblivit från förhandlingen som ledde till den fällande domen, samtidigt som rätten till försvar iaktas till fullo.
- 64 Rätten till försvar utgör en del av rätten till en rättvis rättegång i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan, med följderna att för det fall att en medlemsstat har instiftat ett förfarande för överklagande är den skyldig att se till att den berörda personen åtnjuter de grundläggande rättigheter som anges i nämnda bestämmelser inom ramen för det förfarandet. Även om den berörda personen har en möjlighet att fransäga sig rätten till försvar, kvarstår dock att den domstol som ånyo ska pröva den berördes skuld inte kan avgöra målet utan att göra en direkt bedömning av den bevisning som den dömde personligen förebringat för att styrka att vederbörande inte har begått den gärning som påstås utgöra ett brott, vilket även Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har slagit fast. I ett sådant fall är blott den omständigheten att den berörda personen kunde utöva sin rätt till försvar i första instans inte tillräcklig för att komma till slutsatsen att de krav som uppställs i artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan har uppfyllts.
- 65 För det fall att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen för överklagandet och för det fall att sakfrågan prövats vid överklagandet, varigenom den berörda personen ånyo dömts eller den fällande dom som meddelades i första instans fastställdes, anser den hänskjutande domstolen att det är förenligt med syftet med artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 att låta nämnda förfarande omfattas av tillämpningsområdet för denna bestämmelse.
- 66 Den hänskjutande domstolen har likväl påpekat att vissa medlemsstater inte delar dess tolkning, utan anser att ett överklagandeförfarande inte i något fall är relevant för den prövning som ska ske enligt artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584. Det skulle även kunna hävdas att när det är styrkt att den berörda personens rätt till försvar iakttagits till fullo vid förfarandet i första instans, medför principen om

ömsesidigt förtroende en skyldighet att anse att den utfärdande medlemsstatens myndigheter inte har åsidosatt de grundläggande rättigheter som tillerkänns genom unionsrätten inom ramen för andra eventuella förfaranden. Domstolen har emellertid inte prövat denna fråga.

67 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (domstol i första instans, Amsterdam) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:

”1. Utgör ett förfarande

- varigenom en domstol i den utfärdande medlemsstaten avgör en fråga om sammanläggning av enskilda fängelsestraff som den berörda personen tidigare dömts till genom en lagakraftvunnen dom till ett enda fängelsestraff och/eller om ändring av ett fängelsestraff som den berörda personen tidigare dömts till genom lagakraftvunnen dom, och

- varigenom domstolen inte prövar skuldfrågan,

såsom det förfarande som ledde till en ’dom med fastställande av en kumulativ påföljd’ av den 25 mars 2014, ’förhandlingen [som ledde till beslutet]’ i den mening som avses i artikel 4a.1 första meningen i rambeslut 2002/584?

2. Får den verkställande rättsliga myndigheten,

- i fall då den eftersökta personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen som ledde till beslutet,

- men den utfärdande rättsliga myndigheten, vare sig i den europeiska arresteringsordern eller i de kompletterande upplysningar som begärts med stöd av artikel 15.2 i rambeslut [2002/584], har lämnat några uppgifter om huruvida en eller flera av de omständigheter som anges i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 föreligger i enlighet med de formuleringar för en eller flera av de kategorier som anges i punkt 3 under led d i formuläret för den europeiska arresteringsordern,

fastställa att, redan av den anledningen, är inte något av de villkor som uppställs i artikel 4a.1 a–d i rambeslut[et] uppfyllt, och vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern av den anledningen?

3. Utgör ett överklagande

- som har inneburit en prövning av själva sakfrågan, och
- som har lett till en (ny) fällande dom mot den berörda personen och/eller till att den fällande dom som meddelades i första instans har fastställts,
- och den europeiska arresteringsordern syftar till att verkställa denna fällande dom,

’förhandlingen [som ledde till beslutet]’ i den mening som avses i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584?”

### ***Förfarandet för brådskande mål för förhandsavgörande***

68 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt det förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande som föreskrivs i artikel 107 i domstolens rättegångsregler.



- 69 Till stöd för sin begäran har den hänskjutande domstolen anfört den omständigheten att Sławomir Andrzej Zdziaszek för närvarande hålls frihetsberövad i Nederländerna, i avvaktan på att det avgörs huruvida den aktuella europeiska arresteringsorder som behöriga myndigheter i republiken Polen utfärdat mot honom ska verkställas.
- 70 Den hänskjutande domstolen har även uppgett att den inte kan avgöra målet i det avseendet förrän EU-domstolen har prövat förevarande begäran om förhandsavgörande. EU-domstolens svar på tolkningsfrågorna har således en direkt, avgörande inverkan på hur länge Sławomir Andrzej Zdziaszek kommer hållas frihetsberövad i Nederländerna i syfte att eventuellt överlämna honom för att verkställa den europeiska arresteringsordern.
- 71 I detta hänseende ska det inledningsvis påpekas att förevarande begäran om förhandsavgörande avser en tolkning av rambeslut 2002/584, som omfattas av de områden som avses i avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Begäran kan följaktligen bli föremål för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.
- 72 Vad därefter gäller villkoret att målet ska vara brådskande, ska det enligt domstolens fasta praxis beaktas att den berörde i det nationella målet för närvarande är frihetsberövad och att frågan om han fortsatt ska vara frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet (se, bland annat, dom av den 10 november 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punkt 21 och där angiven rättspraxis). Den berörda personens situation ska dessutom bedömas utifrån omständigheterna vid tidpunkten för prövningen av ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål (dom av den 24 maj 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 73 I förevarande fall är det, för det första, utrett att Sławomir Andrzej Zdziaszek vid den tidpunkten var frihetsberövad. För det andra beror frågan huruvida han fortsatt ska hållas frihetsberövad på utgången i det nationella målet, då det enligt de uppgifter som den hänskjutande domstolen lämnat har förordnats om frihetsberövande inom ramen för verkställigheten av den aktuella europeiska arresteringsordern.
- 74 Vid dessa förhållanden beslutade EU-domstolen (femte avdelningen), den 8 juni 2017, på grundval av referentens förslag och sedan generaladvokaten hörts, att bifalla den hänskjutande domstolens ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

### ***Prövning av tolkningsfrågorna***

#### *Den första och den tredje frågan*

- 75 Den hänskjutande domstolen har ställt den första och den tredje frågan, vilka ska prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida begreppet ”förhandling [som ledde till beslutet]”, i den mening som avses i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det avser ett överklagande och/eller ett förfarande varigenom ett eller flera fängelsestraff som tidigare utdömts ändras, såsom det förfarande som lett till den dom med fastställande av en kumulativ påföljd som är aktuell i det nationella målet.
- 76 För att besvara dessa frågor, såsom de formulerats här, erinrar domstolen, för det första, om att det framgår av punkterna 81, 90 och 98 i domen av den 10 augusti 2017, Tupikas (C-270/17 PPU), att vid tillämpningen av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 i ett sådant fall där förfarandet har genomförts i flera instanser och resulterat i flera på varandra följande avgöranden, varav åtminstone ett har meddelats i den berörda personens frånvaro, ska uttrycket ”förhandling [som ledde till beslutet]” förstås som att det endast avser förfarandet vid den instans som meddelade avgörandet varigenom den

berörda personens skuld slutgiltigt fastställdes och vederbörande ådömdes en påföljd, såsom ett fängelsestraff, efter en förnyad prövning av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna i målet.

- 77 Visserligen omfattar en sådan fällande dom, i princip, två skilda, men likväl med varandra förbundna delar, det vill säga en del avseende fastställandet av skuldfrågan och en del avseende utdömandet av en påföljd, i förevarande fall ett fängelsestraff (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 augusti 2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, punkterna 78 och 83).
- 78 Även för det fall att varaktigheten av den påföljd som utdömts ändras vid ett senare förfarande, såsom skett i det nationella målet, kvarstår således att ett avgörande som meddelats efter ett överklagande som uppfyller de villkor som anges i punkt 76 ovan, fortsättningsvis är av relevans för de kontroller den verkställande rättsliga myndigheten ska utföra i enlighet med artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584.
- 79 Av samma skäl som framgår av punkterna 83 och 84 i domen av den 10 augusti 2017, *Tupikas* (C-270/17 PPU), är det nämligen det slutgiltiga fastställandet av den berörda personens skuld sedan överklagandet avgjorts som har en direkt inverkan på vederbörandes situation, vilket gör sig gällande i än högre grad eftersom nämnda fastställande utgör den rättsliga grunden för det fängelsestraff den berörda personen ska avtjäna.
- 80 Följaktligen är det av avgörande betydelse att den berörda personen till fullo kan utöva sin rätt till försvar innan ett slutgiltigt avgörande avseende skuldfrågan antas.
- 81 I likhet med vad som framgår av punkterna 85 och 86 i domen av den 10 augusti 2017, *Tupikas* (C-270/17 PPU), vill domstolen tillägga att förfarandet i andra instans är av än större betydelse med avseende på artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, då ett eventuellt åsidosättande av rätten till försvar under ett tidigare stadium av det straffrättsliga förfarandet kan avhjälpas genom att den berörda personen faktiskt kan utöva sin rätt till försvar till fullo under överklagandet.
- 82 Med avseende på den aspekten av den första och den tredje frågan finner domstolen att begreppet ”förhandling som ledde till beslutet”, i den mening som avses i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, ska tolkas så, att det avser ett överklagande som har resulterat i ett avgörande varigenom den berörda personens skuld slutgiltigt har fastställts och vederbörande ådömts en påföljd, såsom ett fängelsestraff, efter en förnyad prövning av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna i målet, även om den utdömda påföljden ändras genom ett senare avgörande.
- 83 Det ska för det andra fastställas huruvida ett avgörande om ändring av ett eller flera fängelsestraff som tidigare utdömts, som i likhet med den dom med fastställande av en kumulativ påföljd som är i fråga i det nationella målet har antagits under ett senare skede av förfarandet, kan omfattas av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584.
- 84 Inledningsvis framgår det av handlingarna i målet att även om en sådan dom meddelas efter det att den berörda personen har dömts till en eller flera påföljder genom ett eller flera rättsliga avgöranden, påverkar den emellertid inte fastställandet av den berörda personens skuld som bekräftats genom nyssnämnda avgöranden och därmed är slutgiltigt avgjord.
- 85 Vidare innebär en sådan dom att varaktigheten av den utdömda påföljden eller påföljderna ändras. Det ska således göras en åtskillnad mellan ovanstående typ av åtgärd och sådana åtgärder som avser formerna för verkställighet av en frihetsberövande påföljd. Det framgår dessutom av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna att artikel 6.1 i Europakonventionen inte är tillämplig på frågor avseende formerna för verkställighet av en frihetsberövande påföljd, bland annat frågor avseende villkorlig frigivning (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 3 april 2012, *Boulois mot Luxemburg*, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, § 87).

- 86 Slutligen leder ett förfarande som resulterar i en sådan dom med fastställande av en kumulativ påföljd som är i fråga i det nationella målet – som består i att omvandla en eller flera påföljder som den berörda personen tidigare ådömts till en sammanlagd påföljd – nödvändigtvis till ett fördelaktigare resultat för den berörda personen. Således kan det exempelvis beslutas att ett mildare straff ska utdömas sedan ny lagstiftning om att det begångna brottet inte ska straffas så hårt har trätt i kraft. Alternativt kan de påföljder som utdömts, sedan flera fällande domar meddelats och samtliga av dessa innefattar en påföljd, läggas samman till en total påföljd av kortare varaktighet än vad som följer vid en ackumulering av de separata påföljder som utdömts genom de tidigare enskilda avgörandena.
- 87 I detta avseende framgår det av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna att de garantier som tillförsäkras genom artikel 6 i Europakonventionen inte enbart är tillämpliga på avgörandet av skuldfrågan, utan även på fastställandet av påföljden (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 28 november 2013, Dementyev mot Ryssland, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 23). Iakttagandet av ett rättvist förfarande innebär således en rätt för den berörda personen att delta i rättegången, med anledning av de betydande konsekvenser de kan ha för varaktigheten av det straff som ska utdömas mot vederbörande (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 21 september 1993, Kremzov mot Österrike, CE:ECHR: 1993:0921JUD001235086, § 67).
- 88 Så är fallet med ett särskilt förfarande för att fastställa en total påföljd, såvida det inte utgör en rent formell och aritmetisk åtgärd, utan ger ett utrymme för skönsmässiga bedömningar för att fastställa det genomsnittliga straffvärdet, bland annat genom att ta hänsyn till den berörda personens situation och karaktär samt förmildrande eller försvårande omständigheter (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 15 juli 1982, Eckle mot Tyskland, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, § 77, och 28 november 2013, Dementyev mot Ryssland, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 25 och 26).
- 89 Huruvida den berörda domstolen är behörig att skärpa det straff som tidigare utdömts eller ej saknar i detta avseende betydelse (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 26 maj 1988, Ekbatani mot Sverige, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, § 32, och 18 oktober 2006, Hermi mot Italien, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, § 65).
- 90 Härav följer att ett förfarande som leder till en dom med fastställande av en kumulativ påföljd, såsom det som är aktuellt i det nationella målet, som resulterar i att varaktigheten av de fängelsestraff som tidigare utdömts fastställs på nytt, ska anses vara relevant vid tillämpningen av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, då det ger den behöriga myndigheten befogenhet att i detta avseende företa skönsmässiga bedömningar, i den mening som avses i punkt 88 ovan, och leder till ett avgörande varigenom påföljden slutgiltigt fastställs.
- 91 Med hänsyn till att ett sådant förfarande avgör varaktigheten av det straff som den dömde till sist ska avtjäna, måste vederbörande nämligen ha möjlighet att effektivt utöva sin rätt till försvar för att i detta avseende kunna påverka det kommande avgörandet till sin fördel.
- 92 Den omständigheten att det nya fastställandet av straffet, i teorin, är mer gynnsamt för den berörda personen saknar betydelse, då straffets varaktighet inte fastställs på förhand utan beror på den behöriga myndighetens bedömning av omständigheterna i det enskilda fallet och det är just den slutgiltigt fastställda varaktigheten av det straff som ska avtjänas som är av avgörande betydelse för den berörda personen.
- 93 Mot bakgrund av ovanstående överväganden gör domstolen följande bedömning. I ett sådant fall som det som är aktuellt i det nationella målet, där den berörda personens skuld, efter ett överklagande som har inneburit en ny prövning av sakfrågan i målet, slutgiltigt fastställts genom ett avgörande och den berörda personen med anledning härav även har ådömts ett fängelsestraff, vars varaktighet emellertid har ändrats genom ett senare avgörande som antagits av en behörig myndighet sedan

denna utövat sin befogenhet att företa en skönsmässig bedömning i detta avseende, och varigenom straffet slutgiltigt fastställts, ska båda dessa avgöranden beaktas vid tillämpningen av artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584.

- 94 Såsom framgår av punkterna 76–80 och 90–92 ovan är det nämligen viktigt att se till att rätten till försvar iakttas med avseende på såväl fastställandet av den berörda personens skuld som det slutliga fastställandet av påföljden, och eftersom dessa två aspekter är separata, om än nära förbundna, måste båda de slutgiltiga avgöranden som meddelas härom, av samma anledning, omfattas av den kontroll som ska ske enligt nyssnämnda bestämmelse. Den syftar nämligen till att stärka de berörda personernas processuella rättigheter genom att säkerställa att deras grundläggande rätt till en rättvis rättegång iakttas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 augusti 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, punkterna 58 och 61–63), och såsom framgår av punkt 87 ovan gäller dessa krav såväl för avgörandet av skuldfrågan som för fastställandet av straffet.
- 95 Såsom generaladvokaten påpekat i punkt 55 i sitt förslag till avgörande medför en sådan tolkning inte heller några praktiska olägenheter, eftersom formuläret för europeisk arresteringsorder, som bilagts rambeslut 2002/584, kräver att uppgifter om båda dessa aspekter lämnas. Således medför inte ovanstående tolkning att den utfärdande rättsliga myndighetens uppgift blir tyngre.
- 96 Mot bakgrund av ovanstående ska den första och den tredje tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Begreppet ”förhandling [som ledde till beslutet]”, i den mening som avses i artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584, ska tolkas så, att det inte enbart avser den förhandling som lett till ett avgörande efter överklagande, varvid den berörda personens skuld slutgiltigt fastställts efter en omprövning av sakfrågan i målet, utan även en senare förhandling som lett till ett avgörande varigenom varaktigheten av det straff som ursprungligen utdömts ändrats och därmed slutgiltigt fastställts, såsom den dom med fastställande av en kumulativ påföljd som är i fråga i det nationella målet, såvida den myndighet som meddelat sistnämnda avgörande har förfogat över ett visst utrymme att företa en skönsmässig bedömning.

#### *Den andra frågan*

- 97 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att det ger den verkställande rättsliga myndigheten rätt att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder endast av den anledningen att varken formuläret för europeisk arresteringsorder, som bilagts rambeslutet, eller de kompletterande uppgifter som inhämtats från den utfärdande rättsliga myndigheten med stöd av artikel 15.2 i nämnda rambeslut ger tillräckliga upplysningar som gör det möjligt för den verkställande rättsliga myndigheten att styrka att någon av de situationer som avses i artikel 4a.1 a–d i rambeslutet är för handen.
- 98 För att ge ett användbart svar på den frågan erinrar domstolen om att de kontroller som ska ske enligt artikel 4a.1 i rambeslut 2002/584 i princip ska avse det sista förfarandet, varigenom sakfrågan i målet har prövats och som har lett till att den berörda personen slutgiltigt har dömts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 augusti 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, punkterna 81, 90 och 91). I det särskilda fall som prövats inom ramen för den första och den tredje frågan, där varaktigheten av det straff som ursprungligen dömts ut har ändrats med definitiv verkan efter ett nytt förfarande som har inneburit en skönsmässig bedömning, är båda dessa förfaranden av betydelse i detta avseende, i enlighet med vad som framgår av punkterna 93, 94 och 96 ovan.
- 99 Följaktligen är det med avseende på det första av dessa förfaranden eller, i förekommande fall, båda dessa förfaranden som den utfärdande rättsliga myndigheten är skyldig att tillhandahålla de uppgifter som avses i artikel 8.1 i rambeslutet 2002/584.

- 100 Härav följer att den verkställande rättsliga myndigheten på motsvarande sätt ska begränsa sin prövning till de förfaranden som avses i ovanstående punkt vid tillämpningen av artikel 4a.1 i nämnda rambeslut.
- 101 Med beaktande av det system som införts genom nämnda bestämmelse och med hänsyn till dess själva lydelse, har den verkställande rättsliga myndigheten möjlighet att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd för det fall att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen som ledde till beslutet, såvida det inte framgår av den europeiska arresteringsordern att villkoren under leden a, b, c eller d i artikel 4a.1 i rambeslutet är uppfyllda.
- 102 Om villkoren i artikel 4a.1 a–d i rambeslutet visats vara uppfyllda är den verkställande rättsliga myndigheten således skyldig att verkställa den europeiska arresteringsordern, även om den berörda personen var frånvarande vid förhandlingen som ledde till beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 augusti 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, punkt 50, 55 och 95).
- 103 För det fall att nämnda myndighet anser att den inte har tillgång till tillräckliga uppgifter för att med giltig verkan kunna avgöra huruvida den berörda personen ska överlämnas, ankommer det på denna myndighet att utnyttja den möjlighet som ges i artikel 15.2 i rambeslut 2002/584 att begära att den utfärdande rättsliga myndigheten utan dröjsmål ska lämna de kompletterande uppgifter som är nödvändiga för att förstnämnda myndighet ska kunna besluta om överlämnandet.
- 104 För det fall att den verkställande rättsliga myndigheten i detta skede fortfarande inte anser sig ha fått erforderliga garantier för att den berörda personens rätt till försvar iakttagits under det relevanta förfarandet, får denna myndighet vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern.
- 105 Den verkställande rättsliga myndigheten får nämligen inte acceptera ett åsidosättande av den berörda personens grundläggande rättigheter, men måste, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 15.2 i rambeslut 2002/584, även säkerställa att de tidsfrister som anges i artikel 17 i rambeslutet iakttas för att besluta om vilka åtgärder som ska vidtas beträffande den europeiska arresteringsordern, med följden att det inte kan krävas att denna myndighet ska nyttja den möjlighet som ges i artikel 15.2 i rambeslutet ännu en gång (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 97).
- 106 I detta sammanhang ska det likväl framhållas att artikel 4a i rambeslut 2002/584 anger ett fakultativt skäl för att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder och att de fall som avses i punkt 1 led a–d i denna artikel har utformats som undantag till detta fakultativa skäl att inte erkänna en arresteringsorder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 augusti 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, punkterna 50 och 96).
- 107 Domstolen har redan förtydligat att den verkställande rättsliga myndigheten – även sedan den konstaterat att personen som är föremål för arresteringsordern befinner sig i en situation som inte omfattas av något av dessa undantag – vid sådana förhållanden, kan ta hänsyn till andra omständigheter som innebär att nämnda myndighet kan förvissa sig om att överlämnandet av den berörda personen inte åsidosätter dennes rätt till försvar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 maj 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, punkterna 50 och 51).
- 108 Således utgör inte rambeslut 2002/584 hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten försäkras sig om att den berörda personens rätt till försvar har iakttagits genom att ta vederbörlig hänsyn till samtliga särskilda omständigheter i målet, inklusive de uppgifter nämnda myndighet själv kan ha kännedom om.
- 109 Mot bakgrund av ovanstående ska den andra tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att för det fall att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen eller, i förekommande fall, de förhandlingar som är relevanta för

tillämpningen av artikel 4a.1 i nämnda rambeslut och varken de uppgifter som angetts i formuläret för europeisk arresteringsorder, vilket bilagts rambeslutet, eller de uppgifter som inhämtats med stöd av artikel 15.2 i rambeslutet ger tillräckliga upplysningar för att styrka att någon av de situationer som avses i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584 är för handen, får den verkställande rättsliga myndigheten vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern.

- 110 Nämnda rambeslut utgör emellertid inte hinder för att nämnda myndighet beaktar samtliga särskilda omständigheter i det aktuella målet för att försäkra sig om att den berörda personens rätt till försvar har iakttagits.

### *Rättegångskostnader*

- 111 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

- 1) Begreppet ”förhandlingen [som ledde till beslutet]”, i den mening som avses i artikel 4a.1 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att det inte enbart avser den förhandling som lett till ett avgörande efter överklagande, varvid den berörda personens skuld slutgiltigt fastställts efter en omprövning av sakfrågan i målet, utan även en senare förhandling som lett till ett avgörande varigenom varaktigheten av det straff som ursprungligen utdömts ändrats och därmed slutgiltigt fastställts, såsom den dom med fastställande av en kumulativ påföljd som är i fråga i det nationella målet, såvida den myndighet som meddelat sistnämnda avgörande har förfogat över ett visst utrymme att företa en skönsmässig bedömning
- 2) Rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas så, att för det fall att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen eller, i förekommande fall, de förhandlingar som är relevanta för tillämpningen av artikel 4a.1 i nämnda rambeslut, i dess ändrade lydelse, och varken de uppgifter som angetts i formuläret för europeisk arresteringsorder, som bilagts rambeslutet, eller de uppgifter som inhämtats med stöd av artikel 15.2 i rambeslutet, i dess ändrade lydelse, ger tillräckliga upplysningar för att styrka att någon av de situationer som avses i artikel 4a.1 a–d i rambeslut 2002/584, i dess ändrade lydelse, är för handen, får den verkställande rättsliga myndigheten vägra att verkställa den europeiska arresteringsordern.

Nämnda rambeslutet, i dess ändrade lydelse, utgör emellertid inte hinder för att nämnda myndighet beaktar samtliga särskilda omständigheter i det aktuella målet för att försäkra sig om att den berörda personens rätt till försvar har iakttagits.

Underskrifter